

ת"פ 18578/11/11 - מדינת ישראל נגד בר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

07 יולי 2014

ת"פ 18578-11-11 מדינת ישראל נ' ר

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

בענין מדינת ישראל

נגד

בר

ב"כ המאשימה: עו"ד מיטל סטי

ב"כ הנאשם: עו"ד עופר רשו

הנאשם התייצב

הכרעת דין

כתב האישום

1. על פי כתב האישום, ביום 3.2.10 בשעות הצהריים תקף הנאשם את הקטין, י.ל. [הקטין] בבניין ב... [הבניין]. משפחת הנאשם התגוררה בבניין באותה העת, והקטין שהה בבניין. הנאשם סטר לקטין בפניו, תפס בגרונו, ודחף אותו לתוך המעלית. כתוצאה מכך, נגרם לקטין סימן אדום בלחי. בהמשך לכך, איים הנאשם על הקטין בכך שאמר לו כי יהרוג אותו וישחט אותו.

לפיכך הואשם הנאשם בביצוע עבירה של איזמים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 [החוק] וכן בתקיפה, עבירה לפי סעיף 379 לחוק.

גרסת ההגנה

2. הנאשם הכחיש מכל וכל את התרחשות הארוע, מתחילתו ועד סופו. לדבריו, אינו מכיר את הקטין, לא פגש אותו מעולם, והארוע לא היה ולא נברא. גרסת הנאשם, כפי שעלתה במהלך ניהול ההוכחות בתיק, היא כי קיים סכסוך מר ארוך שנים בין משפחתו, והוא בתוכה, לבין יתר הדיירים בבניין. במסגרת יחסיהם עכורים, ניסו השכנים לא אחת לטפול עליו ועל מי מבני משפחתו האשמות שווא. השכנות שהעידו על הארוע הן לא אמינות והתלונה שהובילה לכתב האישום

דן מונעת מרצונם של השכנים בבניין לגרום למשפחת הנאשם לעזוב את הבניין. הנאשם עצמו אינו מתגורר בבניין מזה כמה שנים. הוא עזב את הבניין כשנה לפני האָרוע נושא כתב האישום כדי להמנע מעלילות השווא של השכנים. הקטין הוא חבר קרוב מאד של ד ע, הילד אותו בא לבקר. ד ע הוא בנו של מ ע, אדם מסוכן בעל עבר פלילי, והקטין - בין מתוך חברות כלפי ד ובין מתוך פחד מהמשפחה - העיד על אָרוע שלא היה, כפי שאמור לו השכנים לעשות.

אם לא די בכך - גם השוטרים בתחנת המשטרה במסובים פעלו שלא כדין וייחסו את התיק הזה לנאשם, אגב ניהול החקירה בצורה רשלנית ורצופת מחדלים. לא זו בלבד שלנאשם ולבני משפחתו ניתן יחס משפיל על ידי השוטרים בתחנת מסובים, כל אימת שהם נתקלו בהם, אלא שהשוטרים טיפלו בתלונות השכנים, התעלמו מתלונות משפחת ר, ובמקרה דנן, הגדיל השוטר אליהו כהן לעשות כאשר רשם הודעה שכביכול נגבתה מהנאשם ביום 16.2.10, בה כביכול, נחקר הנאשם על האָרוע נושא כתב האישום. לטענת הנאשם, הוא אמנם הובא לתחנת המשטרה באותו יום, ונעצר, אך זאת בשל אָרוע אחר שהתרחש בבניין ביום 16.2.10, בו כלל לא היה נוכח בבניין. הודעת הנאשם במשטרה מאותו יום, ממנה עולה שכביכול הוזהר כי הוא חשוד באָרוע נושא כתב האישום, שהתרחש ביום 3.2.10, אינה אמיתית. נכתב עליה שהנאשם "מסרב לחתום", אך היא כל כולה זיוף שנעשה על ידי השוטר אליהו כהן, אותו לא פגש הנאשם כלל באותו יום.

דין והכרעה

ראיות התביעה

3. עד התביעה המרכזי היה הקטין. יצוין, כי הקטין העיד בחוסר רצון. הוא העיד על האָרוע בצורה מסוייגת ונזקק לריעוני זיכרון עד שנתקבל מפיו הסיפור מנקודת מבטו. לדבריו, הגיע לבקר את חברו, ד ע. כאשר היה בבניין פתח את הדלת, נכנסה חתולה, הוא הושיט את הרגל הצידה כדי שהיא תעבור. הנאשם שהגיע וחשב שהוא בעט בחתולה, ניגש אל הקטין ונתן לו סטירה. בחקירתו הנגדית, הוסיף כי הנאשם תפס אותו בעורף וזרק אותו למעלית, ואולי אף נכנס איתו למעלית. אז לדבריו שאלה השכנה את הנאשם מה הוא עושה, ובאה לעזור לקטין. הנאשם קילל את השכנה ואמר לה לצאת החוצה. לאחר מכן, שכנות בבניין קראו לקטין לבוא אליהן, ואמרו לו כי עליו ללכת למשטרה להתלונן, וכך עשה. כאשר הופנה לכך שבהודאתו במשטרה סיפר כי הנאשם אמר לו ש"הרוג אותו וישחט אותו", ציין כי איננו זוכר את הדברים הללו. עם זאת, נזכר שהנאשם אמר לשכנה שהיא עושה צרות ושהיא בת זונה. הקטין העיד שלאחר מכן הלך לאותה שכנה, שנתנה לו לשתות, הרגיעה אותו ואף צילמה אותו. הקטין ציין כי גם חברו, ד ע, היה עד לאָרוע היה. הקטין לא ציין את השכנה ד ד כעדה לאָרוע, אלא ציין שלאחר האָרוע הגיעו אחיו של הנאשם והשכנה. הוא לא זכר שהגיע שוטר למקום האָרוע. הוא זכר כי בכה לאחר האָרוע, אישר שד צילמה אותו לאחר האָרוע והפנה את הסניגור למראה פניו בתמונות **ת/14** ו-**ת/15**, הן תמונות שלטענת ד ד צולמו לאחר האָרוע (כפי שיובהר בהמשך). עוד ציין הקטין, כי הסטירה הייתה חזקה מאוד, לחיו כאבה והייתה מאוד אדומה. כאשר עומת עם סטירה כביכול בין הדברים שייחס לנאשם במשטרה, לבין אלה שאמר בבית המשפט, סמך ידיו על מה שאמר במשטרה, קרי: "אם תכנס עוד פעם לבניין, אהרוג אותך ואשחט אותך"**[1]**.

4. עדת תביעה נוספת הייתה השכנה, ד ד. היא העידה כי היא מתגוררת באותו בניין. היא שכנה של הנאשם ומשפחתו. השכנות ביניהם היא לא נעימה ולא טובה. היא תיארה יחסים עכורים והיתקלויות שונות. ביום האָרוע, היא

הגיעה לדבריה לכניסה של הבניין וראתה את הנאשם סוטר לילד. היא שמעה את הרעש של הסטירה ושמעה את הנאשם אומר לקטין שאם עוד פעם ייגע בחתול שלו, יהרוג אותו. היא נכנסה לבניין, חברו של הקטין פתח את המעלית, והנאשם תפס את הקטין בעורף ודחף אותו לתוך המעלית, תוך איום שאם שוב ייגע בחתול, הוא יישחט אותו. הנאשם חסם את דרכה של ד לתוך המעלית, ואמר לה שתסתום את הפה. לאחר הארוע צילמה את הקטין בביתה, ולטענתה מסרה את התמונות במשטרה, שעה שמסרה הודעתה. חשוב לציין, כי התמונות, שסומנו **ת/14** ו-**ת/15** לא נמצאו בתיק החקירה, והסניגור הודיע כי הוא מסכים להגשתן, אך אינו מסכים לכל דבר שמשתמע מהן. הוא טען בהמשך, שהתמונות לא צולמו באותו יום, וגם הן חלק מהבדייה המשותפת של השכנים. לשאלת הסניגור מדוע אין תאריך על התמונה, ציינה שיש תאריך אצלה במחשב. בחקירתה הנגדית, ציינה ד שרק לחי אחת של הקטין הייתה אדומה, ואילו ראתה אודם בלחי השניה, הייתה מצלמת גם אותה. ד העידה כי בעבר אחותו של הנאשם הגישה נגדה תלונה במשטרה.

5. עדת תביעה נוספת, הייתה א.ב. היא הגיעה להעיד על אודות מסמך שכתבה בשם ועד הבית, אלא שבעיצומה של חקירתה הראשית, סיפרה לפתע שד ד התקשרה אליה באותו יום, סמוך לאחר הארוע, וסיפרה לה על שהתרחש. ר גרה קומה מעל ד, וירדה לדירתה. היא ראתה את הקטין, אותו לא הכירה קודם, בוכה. הוא היה נסער מאוד, וסיפר לה, ביחד עם ד, שהוא קיבל סטירה על הלחי מהנאשם. ר ניסתה לקבל אינפורמציה מהקטין, אך הוא לא הצליח לדבר. לשאלת הסניגור האם הקטין רעד, השיבה בחיוב. היא ציינה שהקול שלו רעד, והוא לא הצליח לדבר ברצף, היא ראתה שהוא בוכה ונסער, וכן ראתה את סימני המכה על לחיו. גם ר אישרה, כי בצילומים **ת/14** ו-**ת/15** נראה הקטין. בשלב זה של עדותה הראשית התברר כי כל הדברים הללו לא הופיעו בהודעתה של ר במשטרה, ולא היה להם זכר בחומר החקירה. הסניגור התנגד לעדות זו, ובהחלטתי (עמוד 51) ציינתי כי אכן אין מקום לעדות על אודות דברים שלא נמצאים בחומר החקירה, אלא שעד רגע התנגדות הסניגור, לא נטען כי מדובר בדברים שלא הופיעו בחומר החקירה. אדרבא, הסניגור עצמו המשיך ושאל את העדה שאלות (בעיצומה של חקירת התובעת), אשר הניבו חלק מהתשובות הנ"ל, ועל כן אינו יכול להתנגד לדברים שנאמרו עד אותה נקודת זמן. מאותו רגע ואילך, לא התרתי שאלות נוספות באותו נושא.

6. השוטר ערן נויפלד ערך דו"ח שסומן **ת/3**. מתוך הדו"ח עולה, שהתקבלה תלונה לפיה הנאשם נתן סטירה לקטין מאחר שחשב שהקטין בעט בחתול שלו. השוטר הגיע למקום הארוע, כעבור כרבע שעה, ופגש את הקטין. הקטין סיפר לו שבקומה של הבית מחוץ לדירתו היה חתול, השכן (הנאשם) פתח את הדלת, והחל לצעוק על הקטין ולתקוף אותו בפניו, וצעק עליו מדוע הוא בועט לו בחתול. השוטר ציין שראה סימני אלימות על פניו של הילד. עוד ציין השוטר, כי לא היה מענה מדירתה של משפחת ר, ולא נשמע דבר מתוך הדירה. הקטין הופנה להגיש תלונה. בחקירתו הנגדית, אישר השוטר שלא ראה חתך או סימן כחול, או דם, או סימן קונקרטי של אצבעות על פני הקטין. עוד הוסיף שאילו בכה הקטין או היה נסער ונפחד, היה מציין זאת בדוח.

7. השוטר עופר בן שאול חקר את הקטין וציין שראה שיש לו שתי לחיים אדומות. הוא לא ראה אודם על גרונו של הקטין ולא ראה אותו נסער.

8. השוטר אליהו כהן העיד כי גבה את הודעת הנאשם **ת/1** ביום 16.2.10. הוא חקר אותו בחשד לתקיפת ילד כבן 10 ביום 3.2.10 בבניין. מיד לאחר האזהרה הודיע הנאשם (על פי האמור בהודעה) שהוא מחכה לעורך דינו, שהוא טרם שוחח עימו ואינו מעוניין למסור גרסה בטרם יגיע עורך דינו. עוד מצוין שעו"ד עופר בן נתן מהסנגוריה הציבורית

התקשר ומסר שהוא בדרכו לתחנה. הנאשם לא חתם על ההודעה ותחת זאת רשם השוטר "מסרב לחתום". במענה לשאלת הסנגור על אודות תלונה שהוגשה נגד השוטר למח"ש על ידי הנאשם בעניין אחר, קודם לעניין דנן, השיב השוטר כי לא נחקר במח"ש. הוא לא ידע גם להשיב מדוע לא נחקר הנאשם בשנית לאחר שנפגש עם עו"ד, וזאת עד ליום 24.3.11 (כעבור שנה וחודש).

ראיות ההגנה

9. הנאשם העיד, כאמור בפתיח, שכל הארוע נושא כתב האישום לא היה ולא נברא. מדובר בארוע שבנין על ידי השכנים. הפעם הראשונה בה פגש בקטין הייתה בבית המשפט, כאשר הקטין הגיע להעיד במשפט. הוא סיפר את הרקע לסכסוך רב השנים עם השכנים. הוא ציין שהכל החל כאשר אביו עבד כאיש אחזקה של הבניין במסגרת ועד הבית, בראשו עמדה א.ר. בשלב מסויים החליטו באופן שרירותי לא לשלם לו משכורת, הוא הגיש תלונה נגד הועד וכך החל כל הסכסוך. מאז, הוגשו תלונות הדדיות רבות. נגד ד.ד, לדוגמא, הגיש תלונה על כך שניסתה לדרוס אותו עם עגלת הילדים שלה, במסדרון. ד.ד מנהלת, לדבריו, עסק מהבית, וכך גם בעלה. הדבר מאד מפריע לנאשם ולמשפחתו ועל כן התלוננו על כך מספר פעמים. מ.ע, אביו של הילד ד.ע, שאותו ביקר הקטין על פי כתב האישום, הוא "בולדוג, נרקומן, אלים, שמבצע פעולות באלימות לטובת הועד"^[2]. לכן השכנים מתנכלים לו ולמשפחתו ומגישים נגדם תלונות שווא. נאמר להם מספר פעמים שעד שהם יעזבו את הבניין, השכנים לא יעזבו אותם. בשל חששו של הנאשם מהשכנים ומתלונות השווא שלהם, עזב את הבניין ואינו מתגורר בו עוד מזה 5 - 6 שנים (עוד טרם הארוע דנן). הוא ציין שאינו מגיע לבניין כלל, ושאיפילו ביום חתונתו, כשרצה לאסוף את משפחתו, כולם הגיעו לרחוב סמוך, במרחק 7 בניינים, כדי שלא יעצרו אותו. בחקירתו הנגדית חידד דבריו ואמר שבשנים קודמות הגיע לבניין לאחר שחדל מלגור שם, אך בשנה האחרונה החליט סופית שלא להגיע לשם כלל.

הוא ציין שלא ניתן לתת כל אמון בעדויותיהן של ד.ד ושל ר, ששתיהן מונעות מרצון להזיק לנאשם ולמשפחתו ומכעס על התביעות שהגיש אביו של הנאשם בגין מה שלדעתו מגיע לו מהועד. לדוגמא - ד.ד העידה שהנאשם התחבר באופן פיראטי לכבלים שלה בשנת 2005, אך הנאשם הציג מסמך מ-012 ממנו עולה שבשנת 2004 הוקם עבורו משתמש גלישה במסגרת חבילה משולבת בשיתוף פעולה עם הוט.

כך לא ניתן לתת אמון גם בעדות הקטין, אשר - כך התברר לנאשם בדיעבד - הוא בן בית אצל משפחת ע, ואף עבד עם מ.ע בנקיונות של הבניין.

אשר לצילומים **ת/14** ו-**ת/15**, בהם נראה הקטין כשלחיו אדומה, אמר הנאשם "אני רואה מכה על לחי ימין. אני ימני". בחקירתו הנגדית אמר שהתמונות מפוברקות והביע פליאה על כך שמשטרת ישראל לא צילמה את הקטין לאחר הארוע. אשר לטענתה של ד.ד שהנאשם אמר לקטין שישחוט אותו אם יפגע שוב בחתול שלו - לנאשם אין כלל חתול.

הוא ציין שאיש לא הודיע לו שהוא דרוש לחקירה לאחר הארוע, לא יצרו איתו קשר למרות שיש לו טלפון וכתובת דואר, ואיש גם לא יצר קשר עם הוריו. הנאשם הלן קשות על המשטרה, או ליתר דיוק - על שוטרי תחנת מסובים. לדבריו - כל תלונותיהם של השכנים נגדם נחקרו, אך תלונות משפחת ר נגד השכנים - לא. לשם המחשת טענה זו הגיש

אסופה (נ/15), הכוללת מספר עררים שהגיש אחיו של הנאשם, ג ג ר, עו"ד במקצועו, חלקם גם בשם הנאשם, למחלקת העררים בפרקליטות המדינה, בין היתר על החלטה שלא להעמיד לדין את מ ע ב-7 תלונות שהגישו הנאשם ואביו נגדו. עוד כלולים באסופה ערר לפרקליטות המדינה על החלטת מח"ש שלא להעמיד לדין מספר שוטרים מתחנת מסובים (בהם שוטרים שחקרו את התיק דנן) בעקבות תלונה של הנאשם, אחיו ואביו מ-2009 ותלונה נוספת למח"ש נגד שוטרים מתחנת מסובים (בהם שוטרים שחקרו את התיק דנן) משנת 2010 על ארוע מיום 16.2.10. לטענת הנאשם, שוטרים מתחנת מסובים התנכלו לו, לעגו לו והשפילו אותו. ביום 16.2.10, הוא נעצר והובא לחקירה בשל ארוע שהתרחש באותו יום, בו לא נכח כלל. לדבריו, בניגוד לאמור ב-1/ת, הוא לא נחקר בכלל ביום 16.2.10 על הארוע נושא כתב האישום (שהתרחש ביום 3.2.10). השוטר אליהו כהן, שרשם ב-1/ת שהזהיר את הנאשם כי הוא חשוד בארוע דנן, משקר ויש לו עניין לשקר מאחר שהנאשם ומשפחתו הגישו נגדו תלונות. ב-16.2.10 הנאשם בכלל לא פגש את אליהו כהן. אילו חקרו אותו בסמוך לארוע, ביום 16.2.10, כנטען, יכול היה לנסות לשחזר היכן היה באותו יום ומה עשה, כדי למסור טענת אליבי. 1/ת הוא מסמך "מפוברק" [3]. ואולם הוא נחקר לראשונה על הארוע כעבור שנה וחודש, ב-24.3.11, כעולה מ-2/ת, ולכן ציין בפתח הודעתו זו שחבל שלא המשיכו לחקור סמוך למקרה, שכן אינו זוכר מה קרה ב-2010.

10. עד הגנה נוסף היה אחיו של הנאשם, ג ר. גם הוא העיד ממושכות על הסכסוך הקשה הקיים בין משפחת הנאשם לבין השכנים האחרים בבית. גם הוא ציין שד מנהלת עסק מביתה, שהופך את חיי משפחת הנאשם לבלתי נסבלים, ועל כן בדק בעירייה האם הדבר חוקי והתברר לו שלא. בגין כך אף הזמין את המשטרה לבניין, לא פעם. הוא הזכיר את התביעה שהגיש אביו נגד הבית המשותף בבית הדין לעבודה והוסיף שגם הגישו תביעה למפקחת על המקרקעין בקשר לעצים בחצר המשותפת. הוא הרחיב והתייחס להיבטים נוספים של הסכסוך וניסה להוסיף עוד, לשאלות הסנגור, חרף החלטותי שלא אשמע יותר דבר בנוגע לקיומו של סכסוך קשה זה, נושא שלובן ממושכות והוכח זה מכבר. כאשר נתתי החלטה שישית במספר בעניין זה, ואמרתי שאם העד לא יפסיק להתפרש לצדדים - לנושא הסכסוך, אפסיק את עדותו, השיב העד: "זה הדבר היחיד שיש לנו בחיים האלה, הסכסוך הזה, חוץ מזה אין לנו שום עניין" [4].

ג התייחס לדפוס של נסיונות הפללה מצד השכנים כלפי בני משפחתו, במטרה להמאיס עליהם את החיים בבית, לרבות האשמות שזווא כלפי הנאשם כשנה קודם לארוע דנן, כי ניסה להצית את רכבה של א ר.

כאשר נשאל מי עוד מלבדו נחקר במשטרה ביום 16.2.10 השיב שאינו יכול לזכור, לאור הזמן שחלף ומספרן הרב של החקירות שנחקר בנושא הבית המשותף.

11. אביו של הנאשם, צ ר העיד אף הוא רק לעניין הסכסוך. לטענתו - לא נכח כלל בארוע נושא כתב האישום. הוא ציין שאנשי ועד הבית ביקשו ממנו לשמש אב הבית של הבניין המשותף, אך לאחר מכן, ד בתצהיר שהוגש מטעם ועד הבית בתגובה לתביעה שהגיש בבית הדין לעבודה, הכחישה עובדה זו. הסנגור ביקש להגיש באמצעות צ שני מסמכים: את התצהיר שהגישו ד לבית הדין לעבודה ומסמך נוסף, שנחזה להיות חתום בידי א ר, שסותר כביכול את האמור בתצהיר. בהחלטה בנושא זה ציינתי שדרך המלך להגשת המסמכים הללו הייתה באמצעות מי שכתבו אותם, לטענת הסנגור, ד ור, שהיו עדות במשפט. ציינתי שאתייחס בהכרעת הדין לשאלה אם אני מקבלת את המסמכים כראיות לאמור בהם, וקיבלתי אותם בשלב ראשון כמסמכים שהוצגו לעד.

כאשר מסמך מוגש שלא באמצעות מי שערכו, הוא מתקבל, ככל עדות מפי השמועה, כראיה לכך שהדברים נאמרו (נכתבו), אך לא כראיה לאמיתות התוכן. הגשת המסמכים באמצעות צ' מלמדת שהמסמכים קיימים, אך לא ניתן ללמוד על אמיתות תוכנם. בהקשר זה יש להעיר שתי הערות: ראשית, בחירתו של הסנגור שלא להציג את המסמכים לעדות הרלוונטיות, ולא לאפשר להן להתייחס לטענתו בדבר סתירה בין המסמכים, מפחיתה ממשקל הטענה. הסנגור הציג לד תצהיר מיום 22.11.10 שהגישה, היא אישרה את חתימתה עליו, אך הסנגור לא הגישו באמצעותה, ולא שאל אותה כל שאלה ספציפית לגבי האמור בו. שנית, אפילו התייחסתי לתוכנם של המסמכים, לא מצאתי ביניהם את הסתירה הנטענת על ידי הסנגור: ר מציינת כי ביום 23.9.04 נבחר צ' כחבר ועד האחראי על תחזוקת הבניין ובתמורה לכך יהיה פטור מתשלום מיסי ועד בסך 150 ₪. ד בתצהירה ציינה שצ' מונה לסייע בניהול הבניין ובתמורה לכך הוחלט ביום 23.9.04 להעניק לו הטבה, ממנה נהנה עד אותו יום רק יו"ר הוועד, פטור ממיסי הוועד. היא הכחישה כי צ' נשכר לשמש כ"אב בית". מבלי לשאול את שתי העדות למה ד התכוונה בביטויים "אב בית" לעומת "מסייע בניהול הבניין", ורואה בביטוי "חבר ועד האחראי על תחזוקת הבניין", לא ניתן לדעת האם יש סתירה. כך או אחרת, כל הנושא הוא בעיני שולי ביותר.

ניתוח הראיות

12. הוכח כי בין משפחת הנאשם לבין שכנים אחרים בבניין, לרבות העדות שהעידו במשפט, קיים סכסוך קשה עד מאד, במסגרתו הוגשו תלונות הדדיות במשטרה, תביעות כספיות ועוד. הוכח כי חלק מהתלונות, משני הצדדים, לא הניבו כתבי אישום. נתתי דעתי לכך, לכל אורך הערכת העדויות ובחינתן. עם זאת, אמירות לפיהן אדם פלוני הוא שקרן, או עבריין, או מבצע מעשים לא חוקיים בהיקשרים שאינן כרוכים בכתב האישום דנן, אין בה כדי להביאני למסקנה כי במקרה דנן עדותו אינה אמת. את העדויות כאן הערכתי ושקלתי בהתאם להתרשמותי מהעדים, ועל פי השתלבות העדות במארג הראיות הכללי.

בעוד שהנאשם התקשה להשיב על שאלות מבלי להכניס למרבית תשובותיו את כל שעל ליבו כלפי המשטרה ואת סיפור הסכסוך עם השכנים, ללא קשר לתוכן השאלה[5], ובעוד אחיו הגדיר שהסכסוך הזה הוא הדבר היחיד שיש להם בחיים וחוז' מזה אין להם שום עניין[6], הרי שמעדי התביעה התרשמתי שהסכסוך אינו משתק את יכולתם להתייחס בצורה עניינית לשאלות ולהשיב.

הערכת ראיות התביעה

13. ד' עשתה רושם אמין ולמרות הסכסוך, אשר את דבר קיומו לא הסתירה, לא עשתה רושם כמי ששששה אלי קרב. היא המשיכה להשיב על שאלות הסנגור בתשובות ענייניות, גם לאחר ששאל אותה שאלות קנטרניות, כגון מה יותר נעים לה - אם הנאשם אמר לה לסתום את הפה, כטענתה, או אם היה אומר לה שהיא בת זונה, כטענת מישהו אחר[7]. היא העידה מכלי ראשון על הארוע בו נכחה. עדותה היתה מדוייקת, במגבלות הזכרון, והיא לא ניסתה להכפיש את הנאשם בדבריה בדרך של אי אמירת אמת או הוספת פרטים שקריים.

הקטן כלל לא רצה להעיד, הגיע באיחור לבית המשפט והודיע שרצונו ללכת. נאלצתי להבהיר לו כי אם יסתלק מהמקום יישלח שוטר להביאו[8], וכך אכן המתין לתורו. עדותו הייתה מסוייגת והוא אמר שאינו זוכר בדיוק מה קרה

באָרוע. עוד ציין שגם בזמן אמת לא רצה ללכת למשטרה ואין לו דבר נגד הנאשם. הקטין העיד על הסתירה, אך על מילות האיום המופיעות בכתב האישום לא אמר דבר. גם כאשר רוענן זכרונו בעזרת הודעתו במשטרה ציין שאינו זוכר שהנאשם אמר את דברי האיום המיוחסים לו. על כך שהנאשם תפס אותו בעורף ועל כך שדחפו למעלית העיד רק בחקירה הנגדית. הסנגור ציין שהעדוּת המסוייגת נבעה מכך שהקטין נתון בין הפטיש לסדן והעיד על דברים שאמרו לו להגיד. אני סבורה אחרת. אילו אלה היו פני הדברים, היה חוזר "כמו תוכי" על הודעתו במשטרה. מצד אחד הוא היה מאזכר בחקירתו הראשית ומיזמתו גם את האיומים ואת דבר דחיפתו למעלית, ולא היה טוען שאין לו דבר נגד הנאשם, ומצד שני, לא היה מעיד על דברים שאינם חלק מכתב האישום, כגון דברי הנאשם כלפי ד. ההגנה העלתה סברה, לפיה היותו של הקטין חבר ילדות של ד ע, והיותו כבן משפחה אצל משפחת ע - גרמה לו להטות עדותו[9]. סברה זו נראית לי רחוקה, והיא לא מתיישבת עם התרשמותי ועם הראיות. אוסיף שהקטין העיד בכנות גם על דברים שמטבע הדברים אינם נוחים לילד בגילו, כגון שהוא מעשן ולעיתים אף שותה אלכוהול[10]. סוף דבר, התרשמותי היא שהקטין העיד אמת, לפי מיטב זכרונו, על אָרוע אמיתי שהתרחש. הוא לא רצה להעיד, בוודאי שלא העצים את האָרוע ולא הוסיף פרטים מדמיונו.

אשר לֶא ב - למעשה, מראש לא הייתה לה כל עדות רלוונטית, שכן לא ניתן היה להעלות דבר מתוך הכתוב במכתב שכתבה למשטרה, שכל מה שנאמר בו לגבי האָרוע דנן הוא בגדר עדות מפני השמועה. אלא שלפתע, על דוכן העדים, התברר שמיד לאחר האָרוע פגשה ר בקטין אצל ד והיתה לה עדות ישירה על מצבו הפיזי והריגשי. כאשר סיפרה דברים אלה, שאל הסנגור שאלות שנועדו "לדייק" את דבריה וכך יצא שר חיזקה את דברי ד וה, בעזרת תיאורה על מצבו מיד לאחר האָרוע. אחרי דבריה אלה התנגד הסנגור להמשך עדותה בנושא, מאחר שעדותה בנושא זה לא היתה בחומר החקירה, והתנגדותו התקבלה. אתייחס בהמשך לשאלה אם היה כאן מחדל חקירה, אך בכל הקשור לעדותה של ר, יש בה חיזוק של ממש לראיות האחרות.

14. הצילומים ת/14 ו-ת/15: ד העידה שצילמה את הקטין מיד לאחר האָרוע, בביתה, כהוכחה למה שנעשה לו, ושמסרה את התמונות למשטרה כשמסרה הודעתה[11]. היא הוסיפה שהביאה למשטרה את המצלמה, כי עדיין לא היה לה העתק באופן פיזי [נרשם בפרוטוקול "עדיין לא היה לי את התיק באופן פיזי ושמרתי עותק אצלי"[12] אך מההקשר ברור שהכוונה ל"העתק" - מ.ב.נ]. התמונות לא נמצאו בחומר החקירה. הסנגור הסכים להגשתן "כקצין בית המשפט, וגם כסנגורו של הנאשם, ומתוך רצון לעזור להגיע לחקר האמת בתיק הזה", אך חזר והדגיש שהוא כופר בכל משמעות או נפקות שיכולה להשתמע מההסכמה ואלה לא תמונות שצולמו ביחס לאָרוע[13]. הקטין אישר בעדותו שד צילמה אותו לאחר האָרוע וידע לומר שנדמה לו שהיה זה במצלמה כסופה קטנה[14]. כאשר נשאל בחקירה הנגדית אם בכה לאחר האָרוע, הפנה את הסנגור לתמונה ת/14 או ת/15 באומרו: "תראה בתמונה איך אני נראה"[15]. ר בעדותה תיארה כיצד נראה הקטין כשראתה אותו סמוך לאחר האָרוע. התיאור שלה עלה בקנה אחד עם מה שנראה בצילומים[16]. לאחר מכן גם זיהתה את הקטין בצילומים. שני שוטרים שפגשו בקטין סמוך לאחר האָרוע - עופר בן שאל וערן נויפלד ציינו שראו על פניו של הנאשם "לחיים אדומות"[17] ו"סימני אלימות"[18], בהתאמה.

מבלי להתייחס למחדל החקירה שקשור באי-המצאות הצילומים בתיק (לכך אתייחס בהמשך), ברור מהעדויות, בהן נתתי אמון כאמור לעיל, שמדובר בצילומים אותנטיים, שצולמו בזמן אמת. לא מצאתי ממש בטענות ההגנה לפיהן יש משמעות לכך שבצילומים לא רואים סימני אצבעות או שהסימן האדום לא תואם את מבנה כף ידו של הנאשם. סימן הנוצר על פניו של אדם עקב סטירה משתנה לפי פרמטרים רבים (עוצמת המכה, תכונות עורו של הנפגע, אופן החזקת

היד על ידי הפוגע, ועוד), ולא מצאתי שהעדר הדקויות שמחפש הסנגור מוביל למסקנה שהתמונות מבויימות. לפיכך, אני מקבלת את הצילומים **ת/14** ו-**ת/15** כהוכחה נוספת לקרות הארוע במועד הנטען, ולכך שתוצאותיו היו כנטען. אדגיש שהצילומים מהווים רק תוספת לעדויות ולתיאורים של הצדדים, וגם בלעדיהם שוכנעתי שהארוע קרה כנטען.

15. חשוב להתייחס לכך שבחקירתו הראשית, הקטין לא העיד על האיומים באופן ספונטני. הוא העיד בתחילה שלאחר הסטירה הנאשם שאל אותו למה הוא מרביץ לחתולה. לאחר ריענון זכרון אמר ש"כתוב פה שהוא אמר שהוא יהרוג אותי וישחט אותי אבל אני לא זוכר שהוא אמר את זה". הסנגור עימת את הקטין עם סתירה, כביכול, בין דברים שאמר בעדותו בבית המשפט (לפיהם, לטענת הסנגור, העיד שהנאשם אמר לו שאם יבעט שוב בחתול הוא יהרוג אותו), לבין דברים שאמר במשטרה (שם מסר שהנאשם אמר לו שאם יכנס שוב לבניין ישחט אותו). הקטין סמך ידיו על דבריו במשטרה "כי בחקירה אמרתי מילה במילה" [19]. ד העידה, כזכור, שהנאשם אמר לקטין שאם יגע שוב בחתול הוא ישחט אותו. איני מוצאת שיש סתירה ממשית, או שיש חשיבות לדברים. הקטין לא זכר בכלל בעדותו בבית המשפט שאיים. הוא זכר רק שהנאשם שאל אותו מדוע הוא בועט בחתול. רק לאחר ריענון זכרון אישר את הדברים שאמר במשטרה. בדברי הקטין במשטרה (ככל שהובאו לפני בית המשפט [20]) לא נכלל תנאי, לא של כניסה לבניין ולא של בעיטה בחתול. גם כתב האישום מתייחס רק לתיבה "הוא יהרוג אותי וישחט אותי", הא ותו לא. כנראה שנאמרו דברים על הנגיעה בחתול - כך העידו גם הקטין וגם ד, אך אין בעיני חשיבות אם הם היו חלק מהאיום. מה שחשוב הוא שהקטין בוודאי לא ניסה לטפול על הנאשם אשמת שווא של איומים, שהרי לא "נידב" את הדברים בבית המשפט, אלא רק אישר את שאמר במשטרה, וזאת לאחר שזכרונו רוענן, והוא חזר על הדברים, ביתר שאת, בחקירה הנגדית [21]. מדבריו עולה שהנאשם איים עליו שיהרוג אותו או ישחט אותו. מה לי אם הדבר יקרה "אם יבעט שוב בחתול", או שיקרה "אם יכנס שוב לבניין"?

קיומן של סתירות בגרסת התביעה

16. אני ערה לכך שקיימות סתירות, או סתירות לכאורה, בין הראיות בנקודות מסוימות. זאת, בין היתר, בנקודות הבאות:

§ על פי דוח השוטר **ת/א**, הקטין מסר לו שהארוע התרחש בקומה שבה גר ד ע, מחוץ לדירתו. בבית המשפט העידו ד והקטין שהארוע התרחש בלובי, בקומת הכניסה לבניין;

§ הקטין טען שד ירדה במדרגות הבניין וראתה את הארוע. ד העידה שנכנסה מבחוץ;

§ השוטר נויפלד העיד שכאשר פגש בקטין לאחר הארוע, הוא לא היה נסער ולא בכה. ד, ר והקטין ציינו כי היה נסער ובכה;

§ השוטר נויפלד ציין בהודעה שגבה מהקטין שהיו לקטין לחיים אדומות (ברבים). הקטין, ד, ר והצילומים ת/14 ו-ת/15 מלמדים על לחי אדומה אחת;

§ הקטין לא ציין את ד כמי שהיתה עדה לארוע, אלא לדבריו - היא הגיעה אחר כך. ד ציינה שהגיעה בעת הארוע ושמעו וראתה את מתן הסטירה;

§ באחת מהפעמים בהן חזרה ד על פרטי האָרוע, היא העידה שהנאשם אמר לקטין שיהרוג אותו אם עוד פעם יגע בחתול שלו[22] ובדוח הפעולה **ת/3** רשם השוטר נויפלד שהקטין מסר לו שהנאשם צעק עליו "למה אתה בועט לי בחתול". הנאשם העיד שאין לו חתול, והשוטר נויפלד העיד שנאמר לו שמדובר היה בחתול רחוב. הקטין העיד בבית המשפט שאינו יודע אם החתולה הייתה של הנאשם, והוסיף: "של הבניין, חתולת רחוב"[23] וגם ד, שתי שורות מאוחר יותר בעדותה בבית המשפט, חזרה על הסיפור והפעם אמרה "אם עוד פעם הוא יגע בחתול".

§ ד לא הזכירה את ר כמי שנכחה בביתה שעה שצילמה את הקטין, אלא רק את אימה[24]. ר העידה שהיתה בדירתה של ד לאחר האָרוע וראתה את הקטין בוכה ונסער[25]. לא ברור אם מדובר בסתירה, שכן יתכן שהתמונות צולמו לפני שר הגיעה לדירה. עדות המחזקת את עצם נוכחותה של ר בדירה לאחר האָרועים ניתן למצוא בעדות הקטין שדיבר על "השכנות" (בלשון רבים), שהיו שם ושיכנעו אותו ללכת למשטרה[26].

§ ד ציינה שגם אבי הנאשם, צ, היה עד לאָרוע[27]. הקטין הזכיר כעד לאָרוע רק את ד ע. עם זאת, הוא מציין שמיד לאחר האָרוע הגיעו גם ד ואחיו של הנאשם[28]. בהמשך ציין שבסוף האָרוע, כאשר הנאשם דחף אותו לתוך המעלית, נכחו במקום ד, אביו של הנאשם ואחיו[29].

17. הסנגור הפנה לסתירות או תמיהות נוספות שקיימות, לטעמו, אך לאחר שבחנתי דבריו - לא מצאתי שמדובר, אפילו לכאורה, בסתירות או תמיהות, שיש צורך לאזכרן.

18. הנקודה הנוספת היחידה שהעלה הסנגור ואליה אתייחס היא נושא התפיסה בעורפו של הקטין. בכתב האישום נכתב שהנאשם תפס בגרון של הקטין ודחף אותו למעלית. ואולם גם ד וגם הקטין העידו מפורשות שהתפיסה הייתה בעורף, ולא בגרון[30]. לא אדע אפוא מדוע טען הסנגור[31] שהקטין, כדי להתאים עדותו לזו של ד, העיד בבית המשפט שהנאשם לא תפס אותו בעורף, כפי שאמר לחוקר, אלא בגרון. אוסיף כי האדמומיות הנראית בצילומים **ת/14** ו-**ת/15**, בצידי הצוואר, מתיישבת היטב עם תפיסה בעורף (ולא עם תפיסה בגרון).

19. אשר לסתירות אותן פירטתי: איני סבורה שמדובר בסתירות היורדות לשורש העניין. חלק מההבדלים אינם סתירות, אלא הבדלים שעשויים לנבוע מהחוויה השונה של מי שצופה באָרוע, לעומת מי שמהווה חלק ממנו. חלק נובעים מהתייחסות לנקודת זמן שונה. חלק הם כה זניחים, שאין להם כל משמעות. מכל מקום, השדרה המרכזית של הסיפור זהה אצל שני העדים שנכחו באָרוע, והעדים שהעידו על מה שראו לאחר האָרוע חיזקו את הסיפור המרכזי.

"כידוע, סעיף 57 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 קובע כי 'סתירות בעדותם של עדים אין בהן כשלעצמן, כדי למנוע את בית המשפט מקביעת עובדות שלגביהן חלו הסתירות'. הכלל בעניין זה הינו כי מהימנותו של עד תיפגע רק מקום בו נפלו בעדותו סתירות מהותיות היורדות לשורשו של עניין שלא ניתן להן הסבר מניח את הדעת [ראו למשל: ע"פ 8994/08, פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (1.9.2009); ע"פ 102/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (7.4.2011)...]. הטעם לכלל זה נעוץ ב'טיבו של המין האנושי שאין בן תמותה מכשיר דיוק אוטומטי', על כן, כדבריו של השופט מ"מ הנשיא ז"ש חשין, 'לא יפלא, איפוא, שסתירות ואי-דיוק-לשון שכוחם הם לא רק בדברי עדים שונים... כי אם גם בדבריו של עד אחד גופו, בתשובותיו בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית, ובהתחשב בדברים אשר בא כוח הצד

האחד או הצד האחד משתדלים לשים בפיו' [ע"פ 100/55 מאיר נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ט 1218, 1224 (1955)].

ע"פ 5853/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (14.1.13).

הערכת ראיות ההגנה

20. גרסת ההגנה, לעומת זאת, נסתרת בראיות רבות. אתחיל מגרסת הנאשם לפיה הודעתו במשטרה **ת/1** "פוברקה" על ידי השוטר אליהו כהן. בהודעה זו לא אמר הנאשם דבר, מלבד בקשתו להפגש עם עו"ד. מה היה לו, אפוא, לנאשם, להתעקש על הטענה שאליהו כהן כלל לא פגש בו ביום 16.2.10 ולא חקר אותו? הנאשם השתית את טענתו שלא יכול היה למסור אליבי או גרסה באשר למקום המצאותו במועד הארוע, על כך שנחקר לגביו לראשונה רק שנה וחודש לאחר התרחשותו, ואז כבר לא יכול היה לזכור היכן היה ומה עשה[32]. דברים אלה סותרים את האמור ב-**ת/1**, ממנה עולה כי כבר ביום 16.2.10 הוטח בפניו החשד המתייחס לארוע דן, אלא שהוא סירב להגיב עד אשר ידבר עם עו"ד. כדי להתמודד עם קושי זה מסר הנאשם את הגרסה כאילו לא פגש כלל את השוטר כהן באותו יום וכי לא ניסו לגבות ממנו הודעה בקשר לארוע נושא כתב האישום. השוטר אליהו כהן לא עומת בבית המשפט עם טענת הנאשם כי לא נחקר כלל על ידו ביום 16.2.10 וכי לא נגבתה ממנו ההודעה **ת/1**. ההיפך הוא הנכון: הסנגור חקר את כהן על המפגש עם הנאשם ביום 16.2.10[33], ולא העלה, ולו ברמז, את טענת הנאשם שכלל לא נפגשו באותו יום. מדובר בטענה חדה וחריפה, שאין כל ספק שהייתה חובה על ההגנה לעמת את השוטר עימה, וההמנעות מלעשות כן מדברת בעד עצמה.

טענה זו של הנאשם גם אינה עולה בקנה אחד עם דברי הנאשם עצמו, בערר מיום 5.9.10, שהוגש כראיה מטעם ההגנה במסגרת האסופה **נ/15**, שם נכתב בסעיפים 22 - 23 כי כשהובאו הנאשם ואחיו לתחנה באותו יום, הם ביקשו מאלי כהן למסור גרסה לאחר ייעוץ עם עו"ד מהסנגוריה הציבורית, אך דברים אלה היו לצנינים בעיני כהן, שאמר להם שאי רצונם למסור גרסה יהווה עבורו עילה טובה לבקש הארכת מעצר. בערר שבים הנאשם ואחיו ומציינים כי אחרי שג ר קיבל ייעוץ משפטי מעו"ד ביקש למסור גרסה וכך גם הנאשם, על אף שלא הוזמן בשבילו עו"ד מהסנגוריה, למרות בקשותיו. מכאן, שגם לפי דברי הנאשם בערר, הוא פגש באליהו כהן באותו יום וביקש למסור גרסה. באותו ערר נכתב גם שהנאשם נעצר כשהגיע לבניין ביום 16.2.10, עקב כך שהיה דרוש לחקירה על תקיפה סתם שהתבצעה כביכול שבועיים לפני הארוע הזה. גם דברים אלה שומטים את הקרקע תחת טענת הנאשם כי לא ידע שמייחסים לו את התקיפה האמורה בסמוך להתרחשותה.

אם לא די בכל האמור עד כה, ובכך שכדי לבסס טענה חמורה כגון זו יש צורך בראיות משמעותיות (שלא הוצגו כאן), אזי נשאלת השאלה מדוע יכתוב השוטר הודעה "מפוברקת", שכל מה שיש בה הוא דרישה של הנאשם לראות עו"ד?

יצוין כי כאשר שאלה התובעת את ג, אחיו של הנאשם, מי מלבדו נחקר ב-16.2.10 במשטרה, טען שאינו זוכר. "היו כל כך הרבה חקירות ובעיות בבית המשותף, אני לא זוכר מי נחקר". עוד הוסיף שהוא והנאשם הופרדו עם הגיעם לתחנה בניידת ועל כן אינו יודע אם אחיו נחקר[34]. לאחר שנעצר יחד עם הנאשם, והובא עימו להארכת מעצר בבית

המשפט, יש להניח כי היה יודע אילו אחיו לא נחקר כלל עובר להבאתו להארכת מעצר. אילו נמנעה המשטרה מלחקור את הנאשם לאחר מעצרו, היה מדובר בהתנהגות חריגה ותמוהה. מן הסתם, ג, עו"ד במקצועו, היה יודע על כך מפי הנאשם, וגם היה זוכר שכך היה.

אלמלא נחקר הנאשם ב-16.2.10 ואלמלא ניתנה לו אפשרות למסור גרסה, היה ללא ספק מציין זאת באזני הסנגור שפגש בפתח הדיון בבית המשפט. אילו היה אמת בכך שלא נחקר כלל באותו יום, מדובר היה בהתנהגות חמורה וחריגה מצד המשטרה ואין ספק שהטענה היתה נאמרת בבית המשפט בקול גדול על ידי הסנגור (אשר למרות שייצג רק את ג, טען גם מספר מילים לגבי הנאשם). אין זכר לטענה כזו בפרוטוקול (נ/5).

21. אשר לאמינותו של כהן בעדותו בבית המשפט, באופן כללי: הסנגור הטיח בו בחקירתו הנגדית שהנאשם הגיש נגדו תלונה למח"ש והשוטר ענה שלא נחקר במח"ש. כאמור, הסנגור הגיש את האסופה (נ/15) שלימדה שהנאשם ובני משפחתו הגישו מספר עררים ליועמ"ש בגין החלטת מח"ש שלא לחקור תלונות שהגישו, בין היתר נגד השוטר כהן, וכן נגד שוטרים נוספים. לא ראיתי כל אסמכתא לכך שהעררים התקבלו וכך נמצאנו למדים שהשוטר אמר אמת: הוא לא נחקר על התלונה במח"ש. עוד נמצאנו למדים שהנאשם ובני משפחתו הגישו מספר תלונות נגד שוטרי התחנה, אך לא מח"ש ולא היועמ"ש מצאו לנכון לחקור את השוטר בגין תלונות אלה.

22. לאור האמור, אני דוחה את טענת הנאשם שההודעה **ת/1** היא "פיברוק".

23. מכאן לבחינת גרסת הנאשם אשר לארוע גופו: למעשה, אין לנאשם גרסה לארוע עצמו. כזכור, הנאשם הכחיש את עצם התרחשותו, וזאת כבר בחקירתו השניה במשטרה ביום 24.3.11, **ת/2**, החקירה הראשונה בה מסר גרסה. העובדה שהנאשם לא התגורר כבר בבניין בתקופה הרלוונטית אינה מעלה ואינה מורידה, שהרי גם הנאשם לא הכחיש שעד לפני כעשרה חודשים או שנה, הגיע מעת לעת לבקר את משפחתו, המתגוררת בבניין עד היום[35]. הארוע התרחש כנראה באחד מאותם ביקורים.

הנאשם טען שהוא ימני ולפיכך לא יכול היה לסטור לקטין על לחיו הימנית כשזה עמד מולו. איני יודעת בדיוק איך עמדו השניים ברגע מתן הסטירה, איני יודעת מה הן יכולותיו של הנאשם ביד שמאל, גם אם הוא ימני, איני יודעת אם הסטירה ניתנה ביד ימין או ביד שמאל, אך בעובדת היותו של הנאשם ימני לא די כדי לסתור את יתר הראיות. היא אינה מלמדת, כשלעצמה, שארוע הסטירה לא יתכן.

הנאשם טען שלא יכול היה למסור אליבי ולשחזר היכן היה במועד הארוע, מאחר שנחקר עליו לראשונה רק כעבוד שנה וחודש. עוד הוסיף שאילו נחקר סמוך לארוע, היה יכול לשחזר את מעשיו, שכן עבד אז כעצמאי וגם למד[36]. טענה זו דינה להדחות. קבעתי ש-**ת/1** הוא אמין ואמיתי, ובתחילת החקירה הודע לנאשם בפירוט תוכנו של החשד המתייחס לארוע דנן[37]. גם מהערר שהגיש הנאשם עולה שביום 16.2.10 ידע שהוא חשוד בארוע שהתרחש כשבועיים קודם לכן. משכך, גם אם בחר הנאשם לשמור על זכות השתיקה באותו יום, וגם אם המשטרה נהגה שלא כראוי כאשר חקרה אותו בשנית רק כעבור למעלה משנה - הנאשם יכול היה לערוך לעצמו את כל הבירורים הנדרשים

ולשמור את תוצאותיהם, כדי שיוכל, אם יחקר, למסור את האליבי שלו. תחת זאת בחר להרחיק עצמו באופן מוחלט מהאָרוע, לטעון שמעולם לא פגש בקטין, שמעולם לא נתן לו סטירה או איים, ושהאָרוע כלל לא התרחש.

בנסיבות אלה, כשדחיתי את גרסת הנאשם על אודות "פיברוק" הודעתו במשטרה, משלא מסר גרסה לגבי האָרוע דנן ומשנתתי אמון בעיקר העדויות של הקטין ושל ד, שחוזקו על ידי עדותה של ר ועל ידי הצילומים **ת/14** ו-**ת/15**, אני קובעת שהנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

מחדלי חקירה

24. אין חולק שבתיק דנן היו מחדלי חקירה. גם התובעת, בסיכומיה, אישרה בהגינותה עובדה זו:

א. הצילומים שצילמה ד מיד לאחר האָרוע - **ת/14** ו-**ת/15** לא נמצאו בתיק החקירה. יתכן שהסיבה לכך היא שד הגיעה למשטרה עם המצלמה, ולא עם עותק נייר של התמונות, כפי שציינה, אך אין בכך כדי להצדיק אי נטילת המצלמה והפקת צילומים בעותק קשיח, על אתר. אין גם הסבר מדוע אין בתיק צילום מז"פ של הקטין, למרות שהשוטר עופר בן שאול הפנה אותו לצילום (**נ/9**) [38].

ב. מחדל ברור נוסף הוא זימון הנאשם לחקירה שניה רק כעבור שנה וחודש מהאָרוע. בהודעתו הראשונה לא מסר הנאשם גרסה כלשהיא. הוטחו בו החשדות, הוא דרש לראות עו"ד וסירב למסור גרסה עד שיפגוש בעו"ד. לא ברור, אם כן, מדוע לא זומן פעם נוספת בסמוך לאחר מכן. דחיתי, אמנם, את טענת הנאשם כי בשל כך נבצר ממנו למסור אליבי, אך אין ספק שזכרונו על אודות פרטי האָרוע היה חד יותר סמוך להתרחשותו.

ג. איש משהשוטרים לא בדק סתירות בין דוח הפעולה **ת/3**, שם נאמר שהאָרוע התרחש באחת מקומות הבניין, לבין הודעת הקטין, בה נאמר שהאָרוע התרחש בלובי. לא נבדקה סתירה נוספת - אי איזכור אימים או את "אָרוע המעלית" ב-**ת/3**, לעומת איזכורו בהודעת הקטין. לא נבדקה השאלה מדוע הקטין הזכיר רק את ד ע כעד לאָרוע, לעומת הודעתה של ד במשטרה, שהעידה שאף היא היתה עדה לאָרוע (יצוין שהשוטר עופר בן שאול חקר הן את הקטין, הן את ד). לא הובהר מדוע לא נחקרו אביו ואחיו של הנאשם, שהוזכרו כמי שנכחו לפחות בחלק מהאָרוע.

ד. קושי נוסף התעורר סביב עדותה של ר בבית המשפט. כזכור, היא הפתיעה על דוכן העדים כאשר סיפרה שמיד לאחר האָרוע סיפרה לה ד על מה שהתרחש, והיא עצמה הגיעה לדירתה של ד וראתה את הקטין בוכה, נסער ונושא סימן אדום על לחיו. כאשר נשאלה ר על ידי הסנגור האם סיפרה דברים אלה קודם, טרם הגעתה לבית המשפט, השיבה שסיפרה את הדברים ל"אחד החוקרים במשטרה, לא ידעתי מי זה, שהמכתב שכתבתי למפקד התחנה הגיע לידי, והוא התקשר אלי כדי לשאול אותי איך ידעתי על אותה פיסקה שאנחנו מדברים וסיפרתי לו מה שסיפרתי קודם, שד קראה לי" [39]. הסנגור ניסה להעמיק חקור בנושא זה ולברר למי נאמרו הדברים ומתי, אך הנושא לא התבהר. נתתי החלטה בעניין זה, המדברת בעד

עצמה, ובסיכומה ציינתי שהסנגור יהיה רשאי לטעון שהיה מחדל חקירה הקשור בכך שר סיפרה את הדברים שהשמיעה בבית המשפט לחוקר עלום בטלפון, ואין על כך מזכר[40]. אלה אכן פני הדברים.

ה. מחדל נוסף יש לראות בהתנהלות המשטרה ביום 16.2.10. הנאשם נעצר באותו יום ומעדויות של השוטר משה קרסקו עולה שהוא נעצר בגלל הארוע שהתרחש באותו יום בבניין[41]. זאת, למרות שהנאשם כלל לא נכח באותו ארוע, אלא הגיע לבניין סמוך לאחר שהתרחש. ב-4/נ, דוח המעצר של הנאשם מיום 16.2.10, נכתב שהוא לא אותר בביתו לאחר שנערכו מספר ביקורים, והוא דרוש מאז 8.2.10. מכאן עולה לכאורה שנעצר בגין ארוע קודם, לא הארוע של 16.2.10. בדיון המעצר שנערך ביום 17.2.10 (הפרוטוקול ובקשת המעצר הוגשו וסומנו ב-5/נ) נאמר שהנאשם נעצר בשל השתתפותו בקטטה שארעה ביום 16.2.10 (עמוד 2, שורה 4 ועמוד 3, שורות 6 - 7), אף כי בבקשת המעצר נכתב שהנאשם (חשוד 2 בבקשה) "תקף ילד בן 10" (אין חולק שבקטטה מיום 16.2.10 לא השתתף אף ילד בן 10 ועל כן יש להניח שמדובר שם על המקרה דנן). אם לא די בכל הבלבול המתואר עד כה, אזי ב-4/ת, טופס הבקשה לסנגוריה הציבורית מיום 16.2.10, סומן בסעיף 16 שהנאשם לא דרוש לחקירה (בניגוד לאמור ב-4/נ).

25. קבעתי, אם כן, שהיו במקרה דנן מחדלי חקירה. עם זאת,

"מן הראוי להזכיר, את ההלכה המושרשת, כי בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכויו של הנאשם. בחינת טענות הנוגעות למחדלי חקירה תעשה בשני שלבים: תחילה יש לבחון האם מדובר כלל במחדל חקירה. רק אם המענה לשאלה הראשונה הוא בחיוב, יש לבחון את השאלה, האם בשל מחדלי החקירה הנתענים, נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן. בחינה זו נעשית, תוך שקלול המחדלים הנתענים אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית (ראו, בעניין זה, ע"פ 3947/12 סלאח נ' מדינת ישראל, פסקה 44 (21.1.2013), והפניות שם ...; ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל, (18.5.2006) 18.5.2006).

ע"פ 5633/12 און נימן נ' מדינת ישראל, פסקה 48 (10.7.13). כן ראו ע"פ 7450/12 עאמר כבהא נ' מדינת ישראל (8.12.13) והאסמכתאות שם, ומהימים האחרונים: ע"פ 4606/12 ולדימיר זכרוב נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (2.7.14) [עניין זכרוב].

26. בהנתן גרסת ההגנה שבה בחר הנאשם, לפיה כל הארוע לא היה ולא נברא, וכולו פרי קנוניה בין השכנים, אליה הצטרפה המשטרה ש"פיברקה" הודעה מיום 16.2.10 - נראה שחרף המחדלים לא נפגעה יכלתו של הנאשם להתגונן. אין מדובר במצב שבו מודה הנאשם בעצם הארוע, אך יש ויכוח לגבי הפרטים, שאז יש חשיבות לחקירה נוספת סמוך למועד הארוע, או בבחינת כל הדקויות והסתירות בין העדים. מרגע שהשתכנעתי שהעדים דוברי אמת, שהארוע התרחש ובעיקרו היה כפי שתיארו העדים, ושהונחה תשתית ראייתית מוצקה להוכחת אשמתו של הנאשם - אזי המסקנה המתבקשת, לאור גרסת ההגנה בה בחר הנאשם, היא שלא היה בכל המחדלים כדי לשנות את התוצאה המרשיעה.

27. שונה במידת מה המחדל הקשור בהתנהלות הקלוקלת של המשטרה ביום ה-16.2.10 ומעצרו של הנאשם: לא ברור אם נעצר בשל כך שהיה דרוש לחקירה בעניין דנן, או בשל הארוע מיום 16.2.10. מחדל זה משמעותי יותר, אך

אין לו השלכה על הכרעת הדין, אלא יש לשקלו בגדר שיקולי הענישה (סעיף 40א(9) לחוק: "התנהגות רשויות אכיפת החוק").

לכך אוסיף עניין שלא הוזכר עד כה: את השיהוי בהגשת כתב האישום (נובמבר 2011), יותר משנה וחצי לאחר הארוע, שישמש אף הוא שיקול לעונש (סעיף 40א(10) לחוק: "חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה").

28. ההגנה ביקשה לזקוף לחובת המאשימה את אי זימונו של ד ע כעד תביעה, למרות שנטען שהוא נכח בארוע. אכן נראה לי שיש טעם בטענה זו, וההמנעות מזימונו נזקפת לחובת המאשימה, בהתאם להלכות הידועות בדבר המנעות מהבאת ראיה רלוונטית. למרות זאת, אין בכך כדי להחליש את הראיות במידה שתוביל ליצירת ספק סביר בדבר אשמו של הנאשם.

29. ההגנה טענה למחדל חקירה בכך שלא בוצע ביקור בזירת הארוע. לטענת ההגנה, אילו נערך ביקור בזירה, היו השוטרים רואים כי אין אפשרות לראות את דלת הכניסה מהמדרגות וכי דלת המעלית לא נפתחת מעצמה. טוען הסנגור כי מאחר שהנאשם לא נחקר קרוב למועד הארוע, לא יכול היה להעלות טענות אלה ולכן לא הניח את התשתית הנדרשת לבדיקת הטענה. אציין שאיני מבינה את הטענה. דווקא טענות הקשורות במבנה של הבניין בו גר הנאשם במשך שנים, הן טענות שהנאשם יכול היה להעלות בכל עת בה נחקר, גם כעבור שנה, שכן הן אינן קשורות בצורך לזכור מה היה במועד הרלוונטי. העובדה שהנאשם בחר לא להעלות טענות אלה אינה יכולה להזקף לחובת המשטרה.

30. הסנגור טען שהמשטרה הייתה צריכה לעשות מסדר זיהוי לנאשם, על מנת לראות אם הקטין מזהה אותו. יתכן שהיה מקום לבצע מסדר זיהוי, אך מקום שזיהוי הנאשם פתוקף נעשה גם על ידי ד, המכירה את הנאשם היטב מהיכרות אישית, די בכך. הנאשם טוען שד טופלת עליו את הארוע לשווא, ובדתה נגדו סיפור שלא היה ולא נברא, אלא שהוא טוען זאת גם לגבי הקטין, כך שמסדר זיהוי לא היה פותר מבחינתו את הבעיה. מאחר שדחיתי את טענת הבידוי, עדותה של ד מספקת את דרישת הזיהוי. חשוב לזכור גם, ששיטת המשפט הישראלית אינה דורשת הבאת הראיה המקסימלית, אלא הרמת נטל השכנוע מעבר לספק סביר, כפי שנקבע בע"פ 9908/04 **נסרלאדין נ' מדינת ישראל**, פסקה 22 (31.7.2006), ושוב לאחרונה בעניין **זכרוב**, פסקה 32:

"השאלה עליה צריך בית משפט לענות, היא לעולם האם הראיות שהובאו בפניו די בהן לצורך הוכחת אשמתו של נאשם מעבר לספק סביר, בהבדל מהשאלה האם היו ראיות אחרות, נוספות, טובות יותר שניתן היה להביאן. שיטת המשפט שלנו אינה דורשת את הראיה המקסימלית, אלא את הרמת נטל השכנוע".

טענת הגנה מן הצדק

31. בשל כל המחדלים הנטענים (אלה שקבעתי שהיו, וגם אלה שלא) העלתה ההגנה גם טענת הגנה מן הצדק. מאחר שהתייחסתי לכל המחדלים וסברתי שלא היה בהם כדי לפגוע בהגנת הנאשם או לערער את התשתית הראייתית, ברור שאין בהם כדי לבסס בקשה מרחיקת לכת עוד יותר: ביטול כתב האישום בשל הגנה מן הצדק. כפי שצינתי - יש בשתיים מהטענות בסיס להתחשבות בעת שקילת העונש.

סיכום

32. לאור כל האמור, אני קובעת שהוכח מעל לספק סביר שביום 3.2.10 תקף הנאשם את הקטין בבניין ב... הוא סטר בפניו, תפס בערפו ודחף אותו לתוך המעלית. כתוצאה מכך נגרם למתלונן סימן אדום בלחי. הנאשם גם אמר לקטין כי יהרוג אותו וישחט אותו, במטרה להפחידו.

בכך ביצע הנאשם עבירה של **תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק** ועבירה של **איומים, לפי סעיף 192 לחוק** ואני מרשיעה אותו בביצוע שתי עבירות אלה.

ניתנה היום, ט' תמוז תשע"ד, 07 יולי 2014, במעמד הצדדים

כל ההפניות הן לעמודי הפרוטוקול, אלא אם יאמר אחרת

[1] עמוד 63, שורות 16 - 20

[2] עמוד 74, שורות 27 - 28

[3] עמוד 75, שורות 21 - 28; עמוד 76, שורות 22 - 28; עמוד 79, שורה 16 ואילך; עמוד 80, שורה 9; עמוד 81, שורות 29 - 30

[4] עמוד 98, שורה 12

[5] עמוד 79, שורה 27 עד עמוד 80, שורה 9; עמוד 83, שורה 7 ואילך; עמוד 85, שורות 16 - 26

[6] עמוד 98, שורה 12

[7] עמוד 48, שורה 1 ואילך

[8] עמוד 55, שורה 22 ואילך

[9] עמוד 85, שורה 27 ואילך

[10] עמוד 63, שורות 6 - 9

[11] עמוד 43, שורות 1 - 3 ושורות 14 - 16

[12] עמוד 43, שורות 7 - 8

[13] עמוד 43, שורה 28 ואילך

[14] עמוד 60, שורות 15 - 24 ועמוד 62, שורות 23 - 24

[15] עמוד 62, שורות 10 - 13

[16] עמוד 50, שורות 8 - 31

[17] עמוד 32, שורה 1

[18] עמוד 15, שורות 13, 22 - 31

[19] עמוד 63, שורות 16 - 20

[20] שהרי הודעת הקטין לא הוגשה ולא ראיתה. יתכן שנאמר בה עניין הכניסה לבניין.

[21] עמוד 63, שורות 19 - 24

[22] עמוד 42, שורה 6

[23] עמוד 63, שורות 25 - 26

[24] עמוד 47, שורות 27 - 28

[25] עמוד 50, שורות 8 - 11 ו-30 - 13

[26] עמוד 59, שורות 20 - 32

[27] עמוד 48, שורות 13 - 17

[28] עמוד 61, שורות 13 - 24

[29] עמוד 64, שורות 17 - 26

[30] עמוד 42, שורה 7 ועמוד 64, שורות 17 - 18

[31] סעיף 14 סייפה לסיכומיו

[32] עמוד 76, שורות 22 - 28; עמוד 79, שורות 16 - 24; עמוד 81, שורות 1 - 7

[33] עמוד 70, שורה 11 ואילך

[34] עמוד 98, שורות 19 - 26

[35] עמוד 83, שורות 5 - 6 ו-28 עד עמוד 84, שורה 6

[36] עמוד 76, שורות 22 - 24

[37] "הנך חשוד בתקיפת ילד כבן 10 בכך שביום 3.2.10 בלובי הבית בדרור 3 נתת ל[קטין] סטירה ואיימת עליו שאם הוא יכנס לבניין תהרוג אותו"

[38] עמוד 35, שורה 20 - 26

[39] עמוד 53, שורה 15 ואילך

[40] עמוד 55, שורה 1 ואילך

[41] עמוד 16, שורות 21 - 27